

PLAYLIST. A l'audició escoltarem fragments de les següents obres:

Robert Schumann: *Frühlingsglocken (Sechs Lieder op.33)*

J.S. Bach: *Concert per a tres clavecins en re menor BWV 1063*

J.S. Bach: *Capriccio sopra la lontananza del suo fratello dilettissimo, en si b major BWV 992*

C.P. Emmanuel Bach *Rondo en La Major Wq 58,*

François Couperin *'Le Tic Toc Choc' (Les Maillotins)*

Maurice Ravel *'Prélude-Menuet' (Le tombeau de Couperin)*

Franz Joseph Haydn *Quartet n.4 en Re Major op. 20*

Michel Haydn *Kyrie de la ,Missa Quadragesimalis'*

Franz Xaver Mozart *Concert per a piano n.2 en Mi Bemoll Major*

Wolfgang Amadeus Mozart *Concert per a tres pianos núm. 7 en fa major, K. 2*

Domenico Scarlatti *Fandango en re menor*

Clara Schumann *Variacions sobre un tema de Robert Schumann op.20*

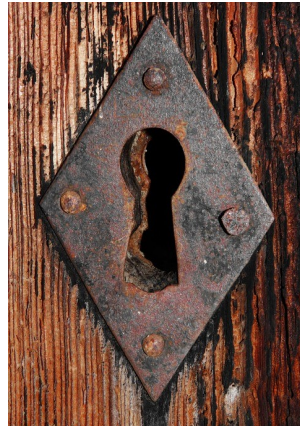
Antoni Dvořák *Kéz duch můj sám (Quarte Cançons op.82)*

Antoni Dvořák
Concert per a cello en re menor. Op 104

***

PROPERA AUDICIÓ:

A l'ombra dels pares: els altres 'Mozarts'
(Diumenge 18 de febrer a les 12:00 hores)

Llibre(s) de família

L'ofici de compositor, de pares a fills

(Cicle d'audicions comentades per Joan Estrany, crític i divulgador musical)

Famílies nombroses i nissagues, sintonia imperfecte

AUDICIÓ I

Diumenge, 21 de gener a les 12'00 h. Entrada gratuïta

Relleu generacional: la genealogia del geni**La llosa del llinatge**

Nomen est omen. I que no direm del llinatge. Llinatge és mossatge. Els grans homes acostumen a perpetuar-se amb la rúbrica del llinatge. Els compositors, no en són cap excepció: Bach, Haydn, Mozart, Schumann, Strauss. Amb aquestes senyes genealògiques identifiquem, sense cap afegitó nominal, a Johann Sebastian **Bach**, a Franz Joseph **Haydn**, a Wolfgang Amadeus **Mozart**, a Robert **Schumann** o a Richard **Strauss**. Tanmateix, cadascun d'aquests noms, llinatges volia dir, amaguen o camuflen altres grans músics, sovint parents col·lateralment *menors*. Què em direu, doncs, de Carl Philipp Emmanuel (Bach) o de Michael (Haydn) o de Franz Xaver (Mozart) o de Clara (Schumann) o de Johann (Strauss), per anomenar-les només alguns?

El llinatge pot catapultar, però també pot enfonsar: trampolí o llosa. Targeta de presentació i clau mestre, però també responsabilitat adquirida i prestigi a preservar. Tant se n'ha parlat de les terceres generacions... Quants pares no han escanyat els fills per mor d'un impuls prometeic foramidat! I, quants d'altres, més sortats, els han alligonat fins al punt que els fills acabaran eclipsant als seus engendradors i tutors! Molt sovint, ambdós efectes van agafats de la mà.

De la mateixa manera que les grans famílies de lutiers -parl naturalment dels Stradivarius, dels Guarneri, dels Amatti, dels Pleyel, dels Steinway(&Sons)- els executants, els virtuoses de llurs instruments, també legaven coneixement als seus hereus. Temps enrera l'ofici de músic, com tants d'altres, passava de pares a fills.

Les grans nissagues de clavecinistes (Bach, Couperin, Scarlatti), de violinistes (Leclair) o violistes (Marais) no són fruit de la casualitat, ans d'una professió, la del sonador, compositor i músic, que també tenia quelcom d'hereditària. Adesiara, pare i fill compartien, no només ofici i llinatge, sinó també nom propi. Aleshores, l'apel·latiu parental era quasi indefectible, com passà amb els pintors Lucas Cranach, Pieter Brueghel i els compositors Johann Strauss; Lucas Cranach **el vell** i Lucas Cranach **el jove**; Pieter Brueghel **pare** i Pieter Brueghel **fill**; Johann Strauss **I** i Johann Strauss **II**.

És al segle XIX quan, d'una manera més evident, l'ofici de compositor passa a ser una ocupació liberal deslligada de qualsevol fermall gremial o hereditari. Així i tot, els vincles

familiars entre els grans compositors no desapareixen. Trobam, encara, algunes famílies, nombroses i notables, dignes d'estudi. De la rabassa de l'arbre genealògic musical brosten nous empelts i branques contrafetes: amistats i enemistats d'antologia.

Es pot estudiar la història de la música occidental a través de les diferents constel·lacions familiars que s'entrecruen i es recaragolen com una vinya. Hom en té prou amb quatre o cinc ceps per fer un parral, un cobricel d'acant. Resulta fascinant (hi haurà qui pensi que de fascinant res, sinó més aviat un fet d'allò més natural) descobrir que una part important dels grans compositors dels tres darrers segles estaven emparentats biològicament (o políticament) o es coneixien en persona. Vet ací les avinences i desavinences que tota càrrega familiar comporta. Podríem concloure, doncs, que a l'hora d'acostar-nos de prop a la música europea dels segles XVII, XVIII i XIX, sovint, tot queda en família.

